

jaIGOR jaBAVČAR

Čeprav so v predsedstvo SRS pred kratkim izvolili ne-Bavčarja, se je prejšnji torek v našem mestu pojavil Igor Bavčar. Velika dvorana Kulturnega doma je bila nabito polna. Več kot 450 ljudem se je zdelo pomembno pogovoriti se in videti trenutno enega najpomembnejših slovenskih politikov. Organizatorja, Kulturni center in OK ZSMS sta udarila v polno: ne pomnim, da bi kakšna javna oseba v zadnjem desetletju v našem mestecu sprožila tako množični obisk te stavbe.

Predsednik Odbora za varstvo človekovih pravic je velenjski publiki pokazal, da je v tej naši solzni in sivi govorniški deželi pravi orator in politik, s katerim bi se lahko morda kosal le še predsednik Stanovnik. Užitek je bilo poslušati človeka, ki se vprašanjem ne izmika s politično latovščino, ki brez dlake na jeziku tekoče in modro ocenjuje, sklepa, napoveduje in... deluje.

In kaj smo izvedeli? Resnici na ljubo, malo takega, česar ne bi prebrali ali vsaj slutili v objavah Odbora in v množici zapisov v javnih medijih. Pa vendar smo bolj presenečeni nad razliko med branjem časopisnih člankov in neposrednim stikom s človekom, ki suvereno obvladuje položaj, ki ve, kaj hoče in ima za to tudi argumente. Bavčar predstavlja pri svojih 33 letih v Sloveniji pravo karizmatično osebnost. Razlog pa ni samo v njegovi osebnosti, ampak tudi v okoliščinah, v katerih se je znašel. Matjaž Kmecl se v zadnji Sobotni prilogi Dela nad tem dejstvom takole priduša: »V Bavčarja investirajo svoja pričakovanja vsi mogoči ljudje: vsi, ki so bili kdajkoli v spopadu s partijo: tisti, ki so jim nekoč vzeli zemljo in jim na silo jemali pridelke... jih obdolžili vohunstva in buržujskosti; vsi, ki jih niso pustili v šole, ker je bil kdo od staršev med vojno pri beli gardi, pa tudi avtonomno

misleči intelektualci, ki so imeli zaradi tega težave z oblastjo; vsi, ki so bili v zvezi z montiranimi političnimi procesi ali jih je kdaj obdelovala policija itd.«. Vse, kar dr. Kmecl trdi, je po moje res! V Bavčarja investirajo svoja pričakovanja vsi mogoči ljudje, ki jih družijo preprosto dejstvo: da so namreč temu eshatološkemu projektu žrtvovali več, kot bi bili pripravljeni žrtvovati kateremu koli drugemu. Ti ljudje so hendikepirani. In ti ljudje so očitno v večini. Prav zato je očitek, ki ga dr. Kmecl naslavlja Bavčarju, smešen. Kaj pa je politika drugega kot umetnost streči pričakovanjem »vseh mogočih ljudi«? Večine ljudi? Krona razmišljanja dr. Kmecla pa je vsekakor trditev, da bi bilo »izjemno koristno, če bi Bavčarja spravili v predsedstvo Slovenije. Takrat bi bil v položaju, da odloča o konkretnih stvareh, ne pa da je odgovoren za vse in nič obenem«. Se povsem strinjam! To bi bilo izjemno koristno, vprašanje pa je seveda, za koga? Trditev namreč implicira prepričanje, da predsedstvo SRS danes odloča o konkretnih stvareh in da je pri tem odgovorno za nič in vse. Rezultati so povsem na dlani! In kooptiranje Bavčarja v predsedstvo bi pomenilo natanko to: odgovarjal bi potlej za nič! Razkriva pa misel dr. Kmecla še nekaj. Očitno je bila izvolitev Bavčarja v predsedstvo SRS le stvar vprašanja, ali ga bodo »spravili« vanj ali ne. Glede na razglašeno »dejstvo«, da imamo pri nas demokratični volilni sistem, odgovor na vprašanje, »kdo bi naj ga spravil in kako«, prepuščam vam, dragi bralci.

Demokratično valovanje razlaščenih množic, ki bi želele investirati v jaIgorja jaBavčarja, je bilo več kot očitno na torkovem srečanju s predsednikom Odbora. Vse skupaj je delovalo kot monolit: ni bilo vprašanja ali mnenja, ki bi želelo gostu oporekati. Naj to dejstvo štejemo za manko pogovora? Po mojem nikakor! Prej je to znak, da slovenska pomlad črpa življenjske sokove tudi iz provinci-alnih koreninic. Sramovati ali bati se tega bi bilo nespa-metno. Politično vrenje, v katerem brbotamo, je dokaz, da smo se odločili prav. Bavčar je perzonifikacija ho-

tenja slovenskega ljudstva, da čez 11 let ne zajadra v 19. stoletje. Ljudstvo namreč ve, da bi se takrat moralo odpovedati tudi tako banalnim stvarim, kot so električna, pralni stroj, avtomobil, dvigalo in... strah. Da, strah! Nikogar namreč v 19. stoletju ne bi bilo, ki bi si smel privoščiti to razkošje. Vsi bi željno čakali leta 1984, ko bi nam bilo naposled dovoljeno bati se sovražnikov iz Evrazije.